

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

29. Aliàs cum ad &c. Declaratio Nullitatis quamplurium decretorum,
Ordinationum, mandatorum, edictorum aliorumque gestorum in Ditione
Ducis Sabaudiaë tam ultra, quàm citra montes, libertati, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

vatur, ut nec etiam similes, vel dissimiles indulgentiarum, & facultatum hujusmodi concessiones, nisi de illis expressa mentio, aut specialis derogatio fiat, eniquam suffragari queant, necnon regula nostra de non concedendis indulgentiis ad instar, ac quorumcumque Ordinum, & Congregationum, sive Institutorum regularium, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis eisdem Ordinibus, Congregationibus, & Institutis, illorumque personis quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores presentibus pro sufficienter expressis, ac formam in eis traditam pro servata habentes, hac vice specialiter, nominatim, & expresse ad effectum praemissorum derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Ut autem praesentes nostrae, quae ad singula loca deferri non possunt, ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus ut earundem praesentium transumptis, vel exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, ubique locorum, & gentium eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensa. Datum Romae apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die secunda Decembris MDCCVI. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

F. Oliverius.

Anno à Nativitate D. N. Jesu Christi millesimo septingentesimo sexto, Indictione XIV., die vero 3. Decembris Pontificatus SS. D. N. D. Clementis Divina Providentia Papae XI. anno sexto supradictae litterae Apostolicae affixae, & publicatae fuerunt ad valvas Basilicarum Lateranensis, Vaticanae, & Liberianae, Cancellariae Apostolicae, Montis Caelotrii, Aeternae Campi Florae, ac aliis locis solitis, & consuetis Urbis, per me Sebastianum Vasellum SS. D. N. P. P. Cursorem.

Joannes Graecus Cursorum Magister;

D E C L A R A T I O

Nullitas quamplurimum decretorum, ordinationum, mandatorum, edictorum, aliorumque gestorum in Ditione Ducis Sabaudiae, tam ultra, quam citra montes, libertati, immunitati, & jurisdictioni Ecclesiasticae, atque auctoritati Apostolicae praesudicialium, cum illorum damnatione, revocatione, & abolitione, ac insuper cum decreto quod ii, qui illa perpetrarunt, eaque de causa Ecclesiasticas censuras Sedi Apostolicae reservatas incurrerunt, minime propterea liberi censeantur ab obligatione gesta hujusmodi etiam per seipsos revocandi, & abolendi, vel alias debitam eidem Sedi, & Ecclesiae satisfactionem realiter exhibendi, ad hoc, ut absolutionis beneficium obtinere valeant.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

Alias cum ad fel. record. Innocentii Papae XII. Praedecessoris nostri aures pervenisset, plura

per Ministros Dilecti Filii Nobilis Viri Victorii Amedei Sabaudiae Ducis, & Pedemontii Principis, ejusque Magistratus Laicos, videlicet Delegates super conservatione, ac reunione registri, & ratificatione, contractuum nuncupatos, necnon Senatus Nicinensem, & Taurinensem gesta fuisse, & attentata Sedis Apostolicae auctoritati, & Ecclesiasticae jurisdictioni, libertati, atque immunitati nedum contraria, sed illarum laetiva, ac prorsus destructiva, necnon Generalibus Conciliis, & Sacris Canonibus, ac Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum Constitutionibus penitus adversantia: Inter alia vero eidem Innocentio Praedecessori innotuisset, quod prius, nempe die 18. Septembris 1697. praefati Delegati super conservatione, & reunione registri, & ratificatione contractuum, edictum typis mandatum publicaverant, in quo inter caetera §. 6. continebatur praecipuum Syndicis, Consulariis, Secretariis; ac aliis regimini; & gubernio Civitatum, Terrarum, & locorum ditionis ejusdem Victorii Amedei Ducis pro tempore praepositis injunctum sub certis inibi expressis poenis, ne aliquod beneplacitum, vulgo: Placet: de cetero amplius concederent, ad hoc, ut quicumque clericalem statum assumeret, vel jam minoribus ordinibus initiatus ad sacros ordines promoveri posset, minusque super quantitate patrimoniorum sacrorum convenirent, nisi prius Officiale, Patrimoniale Generale nuncupatum, certiore facerent de instantiis, quas sibi, & a quibus pro dicto beneplacito, seu placet obtinendo fieri contingeret, transmissa eidem informatione tam qualitatibus, & capacitatibus personarum, quam numeri Parochialium Ecclesiarum in Civitatibus, terris, & locis praedictis existentium, atque Ecclesiasticorum celebrantium, & ad sacros ordines promotorum nondum celebrantium, aliorumque Clericorum, qui in illis reperirentur, necnon numeri fratrum, & sororum, & quantitatis bonorum Instantium, prout etiam, an parentes haberent, & an bona per illos possessa obnoxia essent alicui hypothecae ad favorem Communitatum, seu Universitatum, civitatum, terrarum, & locorum hujusmodi, ad hoc, ut dictus Patrimonialis opportunam relationem ipsis Delegatis facere valeret, & ab ipsis decerneretur, quid expedire conveniret circa ejusdem Beneplaciti, seu Placet concessionem, ac Patrimoniorum constitutionem, juxta Ecclesiae indigentiam, & Concilii Tridentini dispositionem; Idem Innocentius Praedecessor Venerabili Fratri Archiepiscopo Taurinensi mandavit, ut congruam moderationem, seu declarationem praefati edicti in partibus Ecclesiasticae libertati, & jurisdictioni praesudicialibus obtinere satageret; Quod sane spatio vigin-tiseptem mensium frustra fuit ab ipso omni studio tentatum, donec tandem die 17. mensis Decembris 1699. renovata fuit ejusdem edicti publicatio, addita declaratione, quod in edicto prius publicato fuerant demandatae praefatae diligentiae, ad hoc, ut Patrimonialis generalis, sup- plendo negligentiam Officialium Communitatum, & Universitatum, posset securius earum statum Superioribus Ecclesiasticis representare, ut pro eorum prudentia, atque iustitia, praesudicio, quod illis ex nimis aucto Ecclesiasticorum numero re- sultasset, remedium afferre posset, ipsum coercendo ad limites necessitatis, atque utilitatis Ecclesiarum, necnon patrimoniorum excessum ad formam Concilii Tridentini supradicti reducendo; Quae tamen declaratione insufficienti comperta, postquam pro ea obtinenda, quae sufficiens fuisset, inutiliter trium mensium spatio renovatae fuerant instantiae, fuit tandem per Archiepiscopum praedictum die 20. Martii 1700. publicatum Edic-

torum; quae tempore sae. Innocentii XII. in praesudicium Sanctae Sedis, ac libertatis Ecclesiasticae gesserunt Ministri Ducis Sabaudiae.

Edictum die 18. Septembris 1697., quo cautum fuit, ne beneplacitum pro affumentibus statum clericalem, vel promovendis ad sacros ordines amplius concederetur, nisi certa forma servata.

Renovatio ejusdem Edicti secuta die 17. Decembris 1699. cum insufficienti declaratione.

Edictum Archiepiscopi Taurinensis

declarato-
rium nullita-
tis utriusque
precedentis
Edicti.

Edictum diei
12. Julii 1699.
promulga-
tum in Civi-
tate Hyporegi-
ensi super
recognitione
Personarum
Ecclesiastica-
rum ad effectum
solutionis
annui oneris
del Tasso
facienda per
Laicos Minis-
tros cum aliis
ordinationi-
bus.

Publicatio
ejusdem Edi-
cti in aliis Lo-
cis Ditionis
Pedemonta-
nae.

Edicta supra-
dictis contra-
ria promul-
gata per non-
nullos Episcopos.

Edictum diei
12. Maii an-
no 1700. quo
Ministri irri-
ta declara-
runt edicta
Archiepiscopi
aliorum-
que presu-
munt cum aliis
ordinationi-
bus.

tum, quo nulla declarata fuerunt ea, quae per De-
legatos praefatos prius edita, & promulgata fue-
rant in iis partibus, quas idem Archiepiscopus
Ecclesiasticae libertati, & jurisdictioni adversari, &
eisdem laesionem inferre posse arbitratus fuit.

§. I. Cumque pariter ad ejusdem Innocen-
tii Praedecessoris notitiam devenisset, quod die
12. Julii 1699. in Civitate Hyporegiensi fue-
rat autoritate laicali publicatum Edictum, quo
Ministris publicis praecipiebatur, ut cum omni
celeritate, ac diligentia recognoscerent omnes
Personas Ecclesiasticas, Universitates, Corpora,
atque Collegia, non concurrentia solutioni annui
oneris Tasso nuncupati, pro bonis in Catastro des-
criptis, & ab ipsis possessis, ac similiter pias Con-
fraternitates eadem bona detinentes, pro quibus
nedum a praedicti, sed etiam aliorum onerum so-
lutione eximebantur, ejusmodi vero recognitionem,
& informationem transmitterent Delegatis
generalibus super reunionione, ac conservatione re-
gestri, procedendo interim ad sequestrum super
fructibus bonorum in Catastro descriptorum, abs-
que ulla personarum exceptione: cum aliis etiam
dispositionibus, quibus laesa remanere poterat
Ecclesiastica libertas, & jurisdicatio. Ac praeter-
ea significatum fuisset Edicti praefati publicatio-
nem in aliis etiam Pedemontanae ditionis Civi-
tatibus factam fuisse, adeoque pro veteri rei ha-
benda informatione scriptum fuisset omnibus il-
lius Regionis Episcopis, ut super hoc referrent,
& interim defensionis, atque conservationi Ecclesiasti-
cae libertatis incumbere: Habitae ex ipsorum
reponsis notitia nedum dictae publicationis non-
nullis in locis sequuta, sed quod varii, grave-
que alii abusus in praedictum Ecclesiasticae im-
munitatis, atque jurisdictionis alicubi irrepserant,
ultra particularia remedia juxta casuum exigen-
tiam praescripta, generaliter a Congregatione
tunc existentium S. R. E. Cardinalium immuni-
tati Ecclesiasticae, & controversiis jurisdictionali-
bus praeposita, demandata fuit praefatis Episco-
pis publicatio contrarii edicti, qua Ecclesiae iura
facta, & tecta servarentur, & novis, quae
in dies excrefcere poterant, praedictis obviare-
tur, quod sane per nonnullos Pedemontanae di-
tionis Episcopos, prout in mandatis habuerant,
peractum fuit. Verum ejusmodi contrariorum
edictorum publicationem, scilicet tam illam ab
Archiepiscopo Taurinen. factam contra Edic-
tum, sicut praemittitur, emanatum a Delegatis
super conservatione, de reunionione registri die
18. Septembris 1697., & renovatum die 17.
Decembris 1699., quam aliam expressè deman-
datam a memorata Congregatione Cardinalium,
& editam a tunc existente Episcopo Hyporegi-
ensi, ac a nonnullis aliis Episcopis contra aliud
edictum, ut praefertur, publicatum in dicta
Civitate Hyporegiensi die 12. mensis Julii 1699.
agreferentes Delegati super conservatione, ac
reunionione registri ad instantiam Patrimonialis
generalis die 12. Maii anni 1700. novum edide-
runt edictum, sive, ut aiunt, Rescriptum typis
mandatum, & publice affixum, in quo declara-
runt, esse non potuisse mentem ejusdem Archie-
piscopi edicta prius ab ipsis promulgata irritare,
& quatenus voluisset, id praestare non potuisse;
nullum propterea, invalidum, ac irritum ipsius
Archiepiscopi edictum declarando, ac insuper pra-
cipiendo in omnibus, & per omnia suorum edic-
torum observantiam, non obstante illorum irri-
tatione facta per dictum Archiepiscopum, illum mo-
nendo, ne illorum executionem in posterum tur-
baret, sub poena reductionis suorum bonorum
temporalium, eodemque modo irritum declara-
runt aliud edictum per aliquos ex Episcopis, si-
cut praemittitur, promulgatum, similiter declaran-

do mentem eorumdem esse non potuisse contra-
rio edicto ipsorum jurisdictiones turbare, & qua-
tenus voluissent, non potuisse id peragere, ne-
que exactionem onerum certorum, ac solvi con-
factorum a possidentibus bona in Catastro descrip-
ta, atque edictorum super hoc editorum execu-
tionem impedire; Ac propterea attentè notorie
antiquae possessionis eadem onera exigendi,
in ea conservandum esse Ducale Patrimonium,
cum inhibitionibus opportunis, praecipiendo insu-
per eorumdem laicalium edictorum omnimodam
observantiam sub poenis quoad Laicos etiam cor-
poralibus, & monendo Episcopos, ut abstinere-
nt ab ulteriori perturbatione in concernentibus tam
executionem edictorum quam onerum exactionem
sub poena reductionis eorum bonorum
temporalium. Non tulit profecto idem Inno-
centius Praedecessor inultam remanere tam gra-
vem Ecclesiasticae libertatis, atque jurisdictionis
laesionem, sed approbando Decretum a praefata
Congregatione Cardinalium hac in re editum die
8. Junii dicti anni 1700. ejusdem executionem
Archiepiscopo Taurinen., aliisque Episcopis in-
junct; Tenor autem Decreti est, ut sequitur:
*Archiepiscopo Taurinen., qui procedat, prout de Jure
tam contra Delegatos, quam Patrimonialem &
Fornerium pro publicatione Edicti emanati sub die
12. Maii, necnon contra omnes, qui executionem
eidem Decreto praestiterint; communicetur Episcopis
ordo datus Archiepiscopo, & injungatur eidem, ut
in casu publicationis praefati Edicti in eorum Dia-
cesibus procedant, prout de jure contra Affixores, &
Publicatores, & quatenus de eisdem non possit con-
stare, procedant in genere, declarando incurfos in
censuras omnes, qui tale Edictum promulgaverint,
vel eidem dederint executionem, & deinde procedant,
prout de jure contra omnes, qui praefato
edicto in eorum Diocesis dederint executionem.*
Cumque dictus Archiepiscopus, in execu-
tionem mandati sibi injuncti, affigi jussisset
Monitorium contra ipsos Delegatos, & Patri-
monialem generalem, aliosque inibi expressos,
& comprehensos, iisdem assignando terminum
quindecim dierum ad comparandum, & dicen-
dum causam quare declarari non deberent in-
curfi in censuras, & poenas a Sacris Canonibus,
& Apostolicis Constitutionibus comminatas,
propter publicationem praefati Edicti editi
die 12. Maii ejusdem anni, nedum per Curiae lai-
calis Satellitum Praefectum, vulgo Baroncellum,
Monitorium praefatum cum notorio contemptu
defixum fuit, sed non expectato lapsu termini
in eo assignanti per eosdem Delegatos ad instan-
tiam ipsius Patrimonialis die 3. Augusti dicti anni
1700. editum, & successivè die 5. ejusdem me-
tis publicatum fuit novum Edictum, in quo pra-
via declaratione asserta notorie nullitatis, & in-
justitiae Monitorii supra dicti, eundem Archiepiscopum,
cum manifesto autoritatis excessu, monere
ausi sunt, ut illud revocaret intra terminum
duorum mensium, ac ab omni ulteriori processu
abstineret sub poena reductionis suorum bono-
rum temporalium, aliisque (ut erroneè assertum
inibi fuit) de Jure, atque usu permissis; inhiben-
do insuper omnibus in Monitorio comprehensis,
ne coram quocumque Judice Ecclesiastico in dicta
causa comparerent sub poena mortis naturalis. Ac
sub eadem data emanavit, atque typis mandatum
& publice affixum fuit simile Edictum Senatus Tau-
rinen. ad instantiam Procuratoris generalis, decla-
rans nullatenus per edicta dictorum Delegato-
rum fuisse laesam libertatem, ac jurisdictionem Ec-
clesiasticam, quinimò eviderent laicalem per Ar-
chiepiscopi, & aliorum Episcoporum Edicta fuisse
violatam, ac propterea confirmans omnia per eos-
dem Delegatos, uti ad naturalem, & legitimam

Decretum
S. Congrega-
tionis Immu-
nitaris appro-
batum a san-
ct. Innocen-
tio XI., quo
mandatum
fuit, ut su-
pra dicti Prae-
lati procedant
contra
Ministros,
prout de Ju-
re.

Affixio Moni-
torii facta
ex parte Ar-
chiepiscopi
pro declara-
tione incur-
suras censura-
rum, illius-
que defixio.

Edictum Mi-
nistrorum
contra Archie-
piscopum
pro revoca-
tione Moni-
torii aliisque
provisioni-
bus.

Edictum Sen-
atus Tauri-
nenis decla-
rans per alia
Ministrorum
Edicta non
fuisse laesam
libertatem
Ecclesiasti-
cam cum moni-
tione; ut
revocaretur
dictum Moni-
torium.

(quod

(quod non minus perperam prætenfum fuit) de-
tentionem gesta, monendo ipsum Archiepisco-
pum, ut pariter intra terminum duorum mensium
revocaret, & à registris suæ Curie aboleret, &
expungeret præfatum Monitorium, uti nullum,
atque injustum, omnesque actus illud concernen-
tes, ac insuper nullam in eo comprehensis mo-
lestiam inferret, nec ulterius turbaret jurisdic-
tionem laicalem sub eadem penâ reductionis suo-
rum bonorum temporalium, & respectivè quo-
ad laicos in Monitorio comprehensos, qui coram
Tribunali Ecclesiastico comparuissent, mortis
naturalis.

§. 2. Grave etiã accidit eidem Innocentio
Prædecessori non minùs Ecclesiastica libertati,
quàm suæ, & Sedis Apostolicæ jurisdictioni in-
fructum vulnus per Senatũ Niciensem, assumen-
do scilicet cognitionem causæ ad instantiam Ca-
jetani Albanelli provisæ Ecclesiæ Parochiali Loci
Rocasteronis Glanleven. Diocesis in Comitatu
Nicien. sitã, pro impediendã exactione fructuum
inexactorum dictæ Ecclesiæ ad Cameram Aposto-
licam pertinentium, super quibus ab eodem
Senatu decretum fuit sequestrum cum eorum suc-
cessivã relaxatione ad favorem ipsius Cajetani,
ac ulterius turbando Jurisdictionem Nunciaturæ
Apostolicæ, ad quam juxta facultates eidem à
Sede prædictã tributas ejusmodi cognitio priva-
tivè spectabat, sicuti etiã ratione præventionis,
intolerabili siquidem ausu, idem Senatus temere
mittens manus in messum alienam, sub prætextu
asserat notoriã nullitatem sententiæ excommuni-
cationis latæ contra præfatum Cajetanum in Tri-
bunali ejusdem Nunciaturæ, ob recursum ab ipso
factum ad Senatũ in spretum jurisdictionis
ipsius Nunciaturæ, præviã admisione appellatio-
nis interpositæ per Procuratorem Fiscalem men-
sæ Episcopalis Glandevenis, ac per Procurato-
rem Fiscalem Patrimoniale generalem, inhibuit
ipsi Cajetano, ne coram alio Judice, præter Senatu-
m, compareret, sub penâ reductionis bonorum,
præcepitque Syndicis Universitatis dicti loci, &
cnicumque Personæ, ne auderent eundem impe-
dire in libero exercitio Parochialis officii; quam-
vis à Tribunali Nunciaturæ fuisset, ut præfer-
tur, nominatim excommunicatus, ob idque ex
Ecclesiæ præcepto vitandus, & à divinatorum
necdum administratione, sed etiã participatione
suspensus, atque submotus. Ac insuper idem
Senatus contra Procuratorem Cameræ Aposto-
licæ, licet notoriè exemptum, procedere ausus
fuit, ipsum citando ad comparandum cum subse-
quutã reductione bonorum tam Josephi Aude
Advocati Cameræ prædicti, quàm Canonici co-
gnominati Torrini tunc Subcollectoris Apostolici,
in odium actuum ab ipsis gestorum, ut pro-
prio muneri satisfacerent. Dum verò opportuna
reparationi per tunc existentem Episcopum
Niciensem, in executionem Decreti memoratæ
Congregationis Cardinalium opera dabatur,
nova emerit attentati species; Nam Ven. Frater
Archiepiscopus Ebredunensis, tanquam Metro-
politano ex abrupto, nullaque judiciariã formã ser-
vatã, sibique omninò incompetentem authorita-
tem cognoscendi de Juribus S. Sedis, & de gestis
per illius Nuncium, absque dubio Superiorem
suum, assumendo, & quod magis intolerabile
est, sese supra ipsum extollendo, ad petitionem
præfati Cajetani, licet ante rejectam, & ad quos
de jure à tunc existente Episcopo Glandeveni
suo Ordinario, apud quem ille prius insisterat, re-
missam temerè declaravit nunquam in Diocesi
Glandeven. spoliurum Jus usu fuisse receptum, ei-
dem Cajetano, aliisque omnibus Ecclesiasticis suæ
Metropolitane Jurisdictioni subjectis propte-
rã inhibendo, ne dictum Jus spoliurum direc-

tè, vel indirectè unquam recognoscerent; præ-
terea nullam esse pronunçavit sententiam excom-
municationis contra dictum Cajetanum latam à
Tribunali Nunciaturæ, abolutionem eidem ad
cautelam tribuendo, licitumque in dicta Provin-
cia recursum ad Senatũ in materiã spoliurum,
uti semper usitatum, asseruit. Cujus sanè ordi-
nationis, tanquam notoriã nullitate ob defectum
Jurisdictionis in materiã, de quã agebatur, in-
fectæ, nec minùs Ecclesiasticæ immunitati adver-
santis, quàm jurium hujus Sanctæ Sedis manife-
stè læsivæ demandata fuit cassatio, revocatio, &
annullatio tunc existentibus tam Nuncio Tauri-
nen., quàm Prolegato Avenionen., prout ambo
illam cum omnibus inde secutis cassarunt, revo-
carunt, & annullarunt; Sed cum dictus Prolega-
tus affigi jussisset valvis Ecclesiæ dicti Loci Ro-
casteronis declarationem desuper ab eo editam,
fuit carceribus mancipatus Cursor ad id peragen-
dum transmissus, & in aliis plurium mensium spa-
tio detentus, quousque fugã sibi consuluit. Simi-
liter nec potuit prædictus Episcopus Nicien. exe-
qui mandata dictæ Congregationis Cardinalium
procedendi, prout de Jure, contra Senatũ, non
reperitis ob illius perhorrescentiam Ministris, vel
Officialibus, qui eidem parere voluerint, ut ipse
eidem Congregationi rescripsit.

§. 3. Nec minùs temerarium extitit, quod
ab eodem Niciensi Senatu attentatum fuit occa-
sione prætensionis, quod Subditi ditioni tempo-
rali Comitatus Niciensis, Ventimilien. Diocesis,
vigore assertorum privilegiorum, trahi non pos-
sent extra temporale dominium ejusdem Comita-
tus pro cognitione Causarum in prima instantia
coram Episcopo peragenda. Ad hanc siquidem
prætensionem confovendam, immemor idem Se-
natus, quod non licet laicali potestati in concer-
nentia causarum spiritualium cognitionem sese in-
gere, ac multò minus Judici Ecclesiastico circa
propriæ Jurisdictionis exercitium legem impone-
re, loco recurrendi, ut aliàs peractum fuerat, ad
Sedem Apostolicam prædictam, ad quam unicè
eorundem assertorum privilegiorum declaratio
spectabat, publico Edicto die 26. Novembris
1697. edito, vetuit omnibus Subditis, ne pro ul-
lã causã comparerent in Tribunali Episcopi Ven-
timilien. sub penâ privationis gratiæ Principis,
eundemque Episcopum monuit, ut intra termi-
num viginti dierum deputaret Vicarium in par-
te suæ Diocesis subditã in temporalibus ditioni
Niciensi, cum facultate decidendi omnes causas,
tam contentiosas, quàm gratiosas, sub penâ re-
ductionis Bonorum à Mensa Episcopali possesso-
rum, quorum fruitione deinde dictus Episcopus
ob non factam petitam deputationem fuit per
abusum potestatis laicalis violenter privatus: Præ-
terea eodem anno 1697. idem Senatus Niciensis
mandavit tunc existenti Vicario foraneo Loci
Sospelli, ut cognosceret omnes causas, & illas,
pro quibus ei defecisset authoritas, concessis testi-
monialibus, ad tunc pariter existentem Nun-
cium Taurinensem remitteret; Quocirca d. Epil-
copus, postquam spatio trium annorum plures,
& sanè ferventissimas instantias, quamvis inu-
tiliter, fecerat pro reintegratione suæ Mensæ,
sui tandem muneris partes esse cessavit, paren-
do etiã mandatis memoratæ Congregationis
Cardinalium, quosdam Ministros laicos censuris
innodatos declarare; ipse verò Senatus Niciensis
in eam prorupit auidaciam, ut ad arcam Do-
mini non quidem erigendam, sustinendamque,
quod adhuc severã, ingentique aded ultione fuis-
se à Deo punitum in sacris paginis legimus, sed
ad illam deturbandam, prosterndamque sa-
cilegas manus extollere non erubuerit, ac inau-
dito forsã hæcenus ausu, sanctissima Ecclesiæ
instituta.

Cassatio præ-
missorum facta
per Nuncium Tauri-
nensem, &
Prolegatum Avenionen-
sem cum atten-
tatis subsecutis ex parte
Secularis Porcitanus.

Edictum Senatus Niciensis promulgatum die 26. Novembris 1697. quo Subditi temporalis Ditionis Comitatus Niciensis prohibentur non obstant. asser. privilegii comparere in Curia Episcopali Ventimilien. cum aliis attentatis subsecutis.

Declaratio incurfus censurarum facta per Episcopum Ventimilien. contra quosdam Ministros laicos.

Abusus potestatis laicalis commissus à Senatu Niciensi in cognitione causæ exactionis fructuum Ecclesiæ Parochialis Rocasteronis vacantis, ad Cam. Apostol. spectantium cum actis subjectis.

Declaratio Archiepiscopi Ebredunensis super asser. incompetentia Juris spoliurum favore Cam. Apostol. in Diocesi Glandeven. cum aliis ordinationibus.

Alterum Edictum Senatus Niciensis, quo mandatum fuit, ut omnes cum Excommunicatis conversarentur, & Ecclesiastici eos in divinis admitterent.

Zelus fa. me. Clementis XI. pro emendatione supradictorum abusuum.

Decretum supradicti Senatus diei 19. Januarii 1701. pro admissione appellationis a Decretis Prolegati Avenion., & Nuncii Taurinens.

instituta, atque præcepta intervertere tentaverit: Cum enim non minus providè, quàm salubriter Ecclesia jubet Excommunicatos, velut igne, & aqua interdictos, & tanquam putrida membra Canonice severitatis mucrone abscessa, ne totum corpus inficiant, ab omnibus Christifidelibus esse vitandos, ipse Senatus publico, typisque tradito Edicto laicali jurisdictioni Subditis, mortis naturalis pœnâ contravenientibus impositâ, præcepit, ut cum illis commercium haberent. At cum pariter Ecclesie præcepto statutum sit; ut censuris irreciti à communione Fidelium, ac divinorum participatione arceantur, peculiari etiam impositâ pœnâ iis, qui illos ad spirituale consortium admitterent, Senatus itidem præfatus, quem hac re obsequendi potius manebat necessitas, quàm autoritas imperandi, solemniter edixit, atque omnes Ecclesiasticos monuit, ut eisdem Excommunicatos ad communionem in divinis reciperent, & Sacramentorum participes redderent, cum comminatione gravium poenarum in casu contraventionis. Licet autem Edictum huiusmodi in hac dumtaxat posteriori parte, seu clausula Ecclesiasticos, ut præfertur, tangente, ex speciali jussu supradicti Victorii Amedei Ducis revocatum fuerit; nihilominus cum in aliis omnibus ejus partibus expressè præservatum, adeoque confirmatum fuerit, nova potius per insufficientem, ac imperfectam ejusmodi revocationem Ecclesie læsio illata fuit, quàm prior reparata.

§. 4. Hæc sanè omnia, quæ dum in humanis ageret memoratus Innocentius Prædecessor, contigerunt, ac Nobis, qui dum Cardinalatus honore fungebamur, Congregationibus, in quibus de rebus hisce actum fuit, pluries interfuimus, apprimè innotuerant, una cum aliis præsentium temporum facile prævisis calamitatibus, mentis nostræ oculis observata effecerunt, ut Nos ad Supremi Apostolatus apicem, non minus inviti, quàm immerentes vocati, totâ animi contentione gravissimum hoc onus subire detrectaverimus; Verùm quia obsequi tandem debuimus divinæ vocis imperio, primas profectò pastoralis sollicitudinis nostræ partes esse duximus lapidem omnem movere, ut Ecclesiasticæ libertatis Violatores ad cor redirent, & recogitantes flagella, quibus divina ultio ejusmodi criminum reos percutere consuevit, debitam Ecclesie satisfactionem exhiberent; Dum hæc tamen, omnibus adhibitis Apostolicæ longanimitatis, & paternæ benevolentie mediis agebamus, non sine maximo animi nostri merore accepimus, à præfato Senatu Niciensi, mala malis accumulando, per suum Decretum die 19. Januarii 1701. editum, admittam fuisse appellationem pro parte Procuratoris Fiscalis generalis Ducalis interpositam à Decretis Curie Legationis Avenionens., & Tribunalis Nunciaturæ Taurinensis super circumscriptione, & cassatione sententiæ irregularis, ac totaliter incompetens lætæ per Curiam Archiepiscopalem Ebredunensem die 7. Maii 1700. in causâ superius relatâ dicti Cajetani Albanelli; Quo sanè Decreto typis impresso dictus Senatus edemeritatis processit, ut declarationes tam Legationis, quàm Nunciaturæ præfatarum, tanquam nullas, & abusivas pronunciare, atque damnare non erubuerit. Novis hisce injuriis læcessit patienter adhuc sustinimus; Quinimò cum post elapsos quamplures terminos à Nobis assignatos ad præstandas necessarias, & frustra diù expectatas reparaciones, Nobis exhibita fuisset instantia pro parte tunc existentis pro eodem Victorio Amedeo Duce apud Nos, & Sedem prædictam Residentis, ut aliquem ex Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinalibus deputaremus, cum

quo de his rebus agere posset, quamvis omnia jam diù in dicta Congregatione Cardinalium maturè discussa, & Nobis quoque plerumque intervenientibus, & suffragantibus, supra relatæ resolutiones captæ, & partim etiam executioni demandatæ fuissent, eodem Innocentio Prædecessore ne dum approbante, sed jubente; Adhuc tamen, ut verè possemus dicere, quid ultra potui facere, & non feci? Dilecto Filio Nostro Sperello Tituli Sancti Joannis ante Portam Latinam ejusdem S. R. E. Presbytero Cardinali Sperello nuncupato commisimus, ut ea, quæ per dictum Residentem, ejusque Defensores deducerentur, audiret, & Nobis referret. Verùm post aliquos inter eosdem Sperellum Cardinalem, & Residentem hac in re habitos congressus contigit, ut dictus Residentis re infectâ ab hac Urbe discesserit. Nova interim in dies in præfati Victorii Amedei Ducis ditionibus Ecclesie vulnera infligi acerbiori semper doloris sensu intelleximus; Ortâ scilicet jampridem, nempe annò 1698. controversia inter Mensam, & Curiam Episcopalem Augustanam Provincie Thantastien. ex una, ac Canonicos Regulares Sancti Aegidii Loci de Verresio ex altera partibus, super Jure conferendi nonnullis Parochiales Ecclesias, introductoque Judiciò in Tribunali Nunciaturæ supradictæ, utraq; Parte consentiente, ac jura sua in eodem deducente, secuta vacatione duarum ex dictis Ecclesiis, Procurator Fiscalis dictæ Curie Episcopalis Augustanæ causam deferre studuit ad Sabaudie Senatum, eidem exponendo, quod licet Episcopus reperiretur in possessione dictas Ecclesias conferendi, fuerint tamen eidem per præfatos Canonicos Regulares illatæ molestiæ, cum præsentatione citationis cum inhibitione, ejusque executione; & quæ per Tribunal Nunciaturæ dictis Canonicis Regularibus decreta fuerat mantentio, dictus Promotor Fiscalis ad eundem Senatum appellaverat, à quo citationem nedum contra ipsos, sed etiam contra Judicem Ecclesiasticum obtinuit; Ac tandem comparere coactis eisdem Canonicis Regularibus coram dicto Senatu, prodiiit Sententia, per quam revocata fuit præcedens, tanquam (ut malè prætensum fuit) nulliter, & abusive per Tribunal Nunciaturæ lata, simulque omnibus Ecclesiasticis, & aliis prohibitum fuit sub pœnâ nullitatis, ac serutorum mille auri, aliisque, ne ad dictum Tribunal causas deferrent; Et hæc quidem sententia in Civitate Augustana ad sonum tubæ publicata fuit die 10. Maii anni 1701. Gravia profectò fuerunt hæc, & mucrone Canonice severitatis refecanda: Unde contra ea clamare non cessavimus, ita Dominò Nos per Prophetam admonente, ac Apostolici muneris debito exigente, ne veluti canes muti non valentes latrare, ac lupos gregem Dominicum devastantes arcere negligentes corripere, & spiritualis interitus ovium Nobis à Domino commissarum rei evaderemus. Verùm præfati Senatus, aliique laicæ Jurisdictionis Ministri, atque Officiales, veluti aspidēs surdi, & aures suas obturantes, ne vocem venefici incantantis sapienter audirent, adhuc in sua malitiâ perseverantes, & obdurati, nec paternis exhortationibus nostris, nec minis flecti potuerunt, ut animarum suarum saluti consulere, & Ecclesie, quàm toties, & tam graviter læserant, satisfacerent; Quin potius hæc inter novum aliæ Ecclesiasticæ libertati, & Sedis Apostolicæ authoritati vulnus inflatum fuit, dum ex abrupto, quæcumque ejusdem Sedis reverentiâ postpositâ, Dilectus Filius Alexander Codebo jampridem Auditor Nunciaturæ præfate, tuncque illam in Civitate Taurinensi nomine nostro administrans, ab omnibus ipsius Victorii Amedei

Commissio data cla. me. Card. Sperello, ut in pramissis ageret cum Ministro Ducis Sabaudie.

Appellatio interposita per Promotorem Fiscalem Curie Episcopalis Augustanæ à Decreto Tribunalis Nunciaturæ ad Senatū Sabaudie in causa Mensæ Episcopalis, & quosdam Regulares.

Sententia dicti Senatus revocatoria Judicium Nunciaturæ cum prohibitione amplius deferendi causam ad dictum Tribunal.

Dimissio Auditoris Nunciaturæ à Civitate Taurinensi.

dei Ducis eo tempore à dicta Civitate absentis, dominis, in manifestum tam Clericalis Ordinis, quam Muneris, quod de mandato nostro exercebat, contemptum dimissus fuit, assignato eidem brevi duorum dierum termino pro discessu à Civitate præfata; & quatuor ab universâ dicti Victorii Amedei Ducis ditione, ne quidem illi permiffa facultate Nos de hoc sibi injuncto discedendi præcepto per Cursorem citatis equis transmittendum certiores reddendi, nostrumque desuper responsum expectandi, itaut in locum Tilliolarum nuncupatum, huic Sanctæ Sedi etiam in temporalibus subiectum se recipere coactus fuerit.

§. 5. His omnibus maturâ deliberatione perpenfis, & implorato prius divino præsidio, die 7. Februarii 1702. super præmissis omnibus dictæ Congregationis Cardinalium, qui rem totam diligenter, ac maturè coram Nobis discussurunt, vota exquisivimus, iisque auditis, novum aliud paternæ nostræ longanimitatis experimentum facere decrevimus; ac proinde nostras in formâ Brevis expeditas literas supradicto Victorio Amedeo Duci conscripsimus, in quibus acerbissimum cordis nostri dolorem ob ea, quæ ab illius Magistratibus adversus Ecclesiasticam libertatem, Dei ordinatione, & canonicis sanctionibus constitutam, debitamque huic Sanctæ Sedi observantiam attentata fuerunt, fusc explicavimus, eumque propterâ admonuimus, rogavimus, atque obsecravimus, ut per egregiam, & ad magna quæque, ac præclara propensam, quam sortitus fuerat, animi indolem, per ubertem erga ipsum, ejusque Domum divinæ beneficentiæ fontem, per veterem denique, & constantem nostram in ipsum voluntatem, auferret tandem malum de domo Israel, omnique morâ postpositâ, quæ injustè acta fuerant, celeri, & magnanimâ retractatione revocaret, Ecclesiæ pristinam dignitatem, & læsa Jura restitueret, Nosque ipsos à tam gravi, qua angebamur, sollicitudine liberaret. Neque enim alias tot, tantaque mala, quibus Ecclesiæ authoritas læsèbatur, sacrorum Canonum norma contemnebatur, & ipsa Beati Petri Sedes injuria afficiebatur, traditæque à Domino claves impetebantur, diutius, absque animæ nostræ periculo, divinæque indignationis incurfu dissimulare valebamus. Porro has ipsas literas tunc in humanis agentis bo. me. Carolo, dum vixit, S. R. E. Cardinali Barberino nuncupato, quem eidem Victorio Amedeo Duci ob præclaras, & nunquam satis laudatas ejus animi dotes summo perè acceptum esse noveramus, consignavimus, ut illas ipsi Victorio Amedeo Duci, quam celerius fieri poterat, transmitti, simulque rem totam ad ipsum sincerè deferri curaret, non dubitantes, quin eâ diligenter perspectâ, ex ipsâ, qua præstat, animi magnitudine omnia perperam gesta protinus emendaret; Verum non modo conceptâ hac spe frustrari Nos vidimus, sed alia, & quidem non minus gravia præfata Sedis jurisdictioni, & libertati Ecclesiasticæ in illis partibus præjudicia in dies inferri percepimus.

§. 6. Etenim die tertiâ Maii 1702. nomine ipsum Victorii Amedei Ducis publicatum fuit Edictum in executionem, ac interpretationem, sive ampliationem, ut in eo asserbatur, alterius Edicti ab ejus Tritavo lati anno 1563., cujus tamen longava abed inobservantia satis illud viribus carere monstraverat; in quo quidem numero Edicto plura continebantur circa successione Personarum, & Communitarum Regularium & circa dotes Monialium, Ecclesiasticæ jurisdictionis usurpationem manifeste præferentia, ejusdemque libertatis summo perè læsiva: declarando scilicet omnes Religiosos utriusque sexus cu-

jusvis Ordinis in Regionibus ultramontanis ipsius Victorii Amedei Ducis temporalî dominio subiectis degentes, etiam Societatis JESU, atque Ordinis Militaris S. Joannis Hierosolymitani, post emissam professionem sive expressam, sive tacitam, per vota solemnia, vel simplicia, civiliter mortuos, & incapaces testandi, ac de propriis bonis disponendi, tam inter vivos, quam per ultimam voluntatem, ac generaliter quoque incapaces omnium effectum, ac actuum civilium, & ullas recipiendi, aut colligendi successiones tam præteritas, quam futuras; sive ex testamento, sive ab intestato, eadem propterâ deferendo proximioribus Consanguineis Jure ordinario successivo; quodque per professionem vororum solemnium, vel simplicium expressam, aut tacitam, purificatâ conferentur omnes substitutiones, perinde ac si Religiosi præfati naturaliter defuncti fuissent, relicta solum ipsis facultate recipiendi annum pensionem vitalitiam convenientem, titulo sumptus, & alimentorum, sicut Senatus æquum judicasset; Ac insuper eandem successione incapaces declarando dictum Ordinem, & Religionem Sancti Joannis Hierosolymitani, & omnes alios Ordines, & Religiosas Communitates, Societates, Conventus Ecclesiasticos, Regulares, & Seculares, & Militares, sicut etiam Collegia Cathedralium, Collegiarum, & alias omnes Societates Ecclesiasticas, Regulares, & Seculares per dispositiones titulo universali, per testamentum, codicillos, aut donationem causâ mortis, & etiam per donationem inter vivos, & titulo particularis legati, præter unam sextam partem suppellectilium dictorum Donantium, aut Testatorum, etiam ex causa ingressus in dictas Religiones, Monasteria, Societates, & Conventus, exceptis Hospitalibus, & Ordine Militari Sanctorum Mauriti, & Lazari. Præterâ in eodem Edicto additum fuit, quod Religiosi utriusque sexus, qui per sex annos habitum regularem cujuscumque Ordinis detulissent, numerando sexennium à die suscepti habitus regularis hujusmodi quoad eos, qui illum post expulsum decimum sextum suæ ætatis annum susceperunt: quoad alios verò qui illum ante dictam ætatem susceperunt, à fine dicti decimi sexti anni, etiamsi nullum fecissent votum, vel tantum vota simplicia, conferentur mortui civiliter, & privati omni jure civili, tam pro casibus præteritis, quam futuris, ipsos quoque privatos declarando facultate possidendi propria sua bona, quovis tandem prætextu deposuissent, vel deponerent habitum regularem in futurum, quibus tamen adjudicari posset à Senatu aliqua provisio alimentaris de bonis Parentum, vel Religionis, à quâ egressi fuissent, prout dictus Senatus æquum judicasset, facultatem reclamandi ad sexennium, ut supra, computandum, citatis interesse habentibus restringendo: ita quod, non obtentâ ultimis duobus annis declaratione nullitatis, reclamaciones amplius non attenderentur; Circa verò receptiones Religiosorum utriusque pariter sexus, in eodem edicto dispositum, & declaratum fuit, quod Domus, Conventus, Societates, aut Monasteria, cum recipere aliquos Religiosos, nihil possent acceptare quovis prætextu sumptuum, ingressus in Religionem, novitiatus, suppellectilium, vestium, fundationum, & aliorum, nisi mille florenos illarum partium; liberum tamen esset dictis Religiosis sibi reservare ex eorum bonis pensionem quinquaginta florenorum similibus, quæ pensio extendi posset ad summam ducentorum florenorum, ratione studiorum tantum, & hoc per decennium à die professionis; Et quoad Religiosas, & Moniales, Monasteria, in quæ ingressæ fuissent, acceptare nihil possent

quovis

Diligentiæ adhibite, ut præfati Senatus, & Ministri Laici Ecclesiæ satisfacerent: & Breve à sancte Clemente XI. Duci Sabaudia conscriptum pro consequenda emendatione præmissorum quod tamen effectum caruit

Edictum supradicti Ducis publicatum die 3. Maii anni 1703. super executione, ac interpretatione alterius lati an. 1563. Ecclesiasticæ libertatis læsivi cum certis provisionibus.

quovis prætatu sumptum, ingressus in Religio-
nem, novitiatus, dotis, suppellectilium, vestium,
fundationum, aut aliorum, nisi summam pro
qualitate locorum in præfato edicto taxatam,
impositâ contravenientibus certâ penâ pauperi-
bus applicandâ, ex bonis temporalibus Monas-
teriorum, & Regularium Communitatum sumen-
dâ. Postremò in eodem edicto sancitum fuit,
quod hæc omnia effectum haberent retroactivum
quoad successiones, aliasque res delatas præfa-
tis Communitatibus, quæ, ut præfertur, incapaces
declarate fuerant quidquam consequendi,
quod illis fuisset delatum per actus ultimæ vol-
untatis, exceptis tamen rebus, quæ eisdem
Communitatibus per sententiam jam fuissent ad-
judicate, & hoc quidem edictum verificatum, at-
que, ut dicitur, per Senatum Sabaudie interi-
natum fuit die 17. Aprilis 1703. inharendo præ-
cepto desuper in ejus calce specialiter inserto, li-
cèt quoad clausulam retroactivam, & bona à Com-
munitatibus supradictis pacificè possessa, fuerit ab
eodem Senatu modificatum. Porro ambigi nequit,
quin omnia in illo disposita manifestam Ecclesiasti-
cæ potestatis, & autoritatis usurpationem, ejus-
demque libertatis violationem præferant, nul-
latenus tolerabilem. Quamvis verò incertus ad
Nos pervenerit rumor suspensionem subinde fuisse
præfati edicti executionem, nihilominus, præ-
terquamquod nullum hæctenus suspensionis hu-
jusmodi certum accepimus documentum, nemo
non intelligit solam suspensionem minimè suffi-
cientem fuisse ad præmissam gravissimam læsionem
tollendam.

§. 7. Præterea cum ad refundendas graves,
& frequentes molestias, quas Ducales Ministri
subditis, & feudatariis hujus Sanctæ Sedis Loco-
rum Montisæ, Cisterne, & Cortanæ non sine
manifesto directi, & supremi domini ad Nos, &
ad eandem Sedem in prædictis locis unice, &
privativè spectantis, pridem intulerant, novæ-
que, quas illis inferre præfati Ministri minaban-
tur, instante Dilecto Filio Commissario Generali
Cameræ Nostræ Apostolicæ, per Dilectum Filium
Nostrum Joannem Baptistam S. R. E. Cardinalem
Spinulam nuncupatum, ejusdem S. R. E. Camerari-
um, die 8. Augusti 1702. expeditum atque trans-
missum, & eorumdem feudorum Syndicis præ-
sentatum, necnon Feudatariis eo, quo licuit,
modo intimatum fuisset monitorium; quo distric-
tè prohibebatur, ne alium Supremum Domi-
num, præter Sedem Apostolicam, & Roma-
nam Ecclesiam recognoscere auderent, fuit ad si-
mitem Patrimonialis Ducalis requisitionem men-
se Septembris 1702. per Cameram, quam vocant
Computorum aliud publicatum, & respectivè in-
timatum Edictum, seu Decretum, quo, prævia
declaratione nullitatis, & invaliditatis ejusdem
monitorii, tam ipsi Feudatariis, qui eatenus
Sedem, ejusque supremam autoritatem constan-
ter recognoverant, ipsi etiam Sabaudie Ducibus
id approbantibus, quam Syndicis Universita-
tum, atque Vassallis sub gravissimis pœnis præ-
cipiebatur, quod de cætero supremam tantum
ipsum Victoriæ Amedei Ducis autoritatem reco-
gnoscerent; Ad hujus verò Edicti publicationem
præfatarum Universitatum Syndicos vi, metuque
Ducales Ministri compellere tentarunt, omni-
busque tenuentibus, nonnulli in Civitate Asten-
si deprehensi, carceribus mancipati, alij verò,
qui ad illam accedere recusarunt, militariibus
copiis à dictis feudis violenter extracti, simili-
ter detenti fuerunt, morte etiam sclopo illa-
ta alteri ex ipsis, qui fuga sibi consulere stu-
duerat.

§. 8. Nec minor apparuit alia Senatus Tau-
rensis audacia; cum enim Venerabilis Fra-

ter Episcopus Aquisensis à divinis suspendisset Pa-
rochum Loci Mombaldoni, ejus Diocesi subjec-
ti, quamvis fuit in ditione temporali ejusdem
Victoriæ Amedei Ducis, pro coercenda illius ino-
bedientiâ, ex quo comparere contumaciter recu-
saverat, licèt pluries vocatus ad se expurgan-
dum de gravibus delictis, de quibus fuerat de-
latus, & signanter, quod in manifestum, ac de-
testabilem contemptum Clavium, ad Divinorum
participationem admisisset Comites Franciscum,
Dominicum, & Michael'em suos Fratres, per pu-
blicarum schedularum affixionem, sequutam die
quinta Februarii 1701., tanquam excommunicacione
irretitos denunciatis, ipsisque præsentibus,
& assistentibus celebrasset, habito ad memo-
ratum Senatum recurso per Procuratorem Fis-
calem laicalem, promulgatum fuit edictum ab
eodem Senatu die secunda Decembris 1701.,
quo præfatum Episcopum monuit, sub pœnâ re-
ductionis bonorum temporalium, ne ipsum Pa-
rochum extra ditionem Ducalem evocaret, sed
in illa Vicarium deputaret, eidem Parocho inhi-
bendo, ne alibi compareret, sub simili pœnâ re-
ductionis bonorum temporalium, super cuius
Edicti affixione in Palatio Prætorio sequuta,
sumptis contra ipsum Parochum per Curiam Epif-
copalem informationibus, eoque in contumacia
perseverante, atque in Divinis ministrante, nec-
non in Parochialis officii exercitio, se se immis-
cente, die 22. dicti mensis Decembris idem Pa-
rochus declaratus fuit irregularis, ac subinde in
executionem mandatorum dictæ Congregationis
Cardinalium, die 24. ejusdem mensis Decembris
expeditorum ad compendendam ejus proterviam,
& consulendum spirituali bono animarum ipsi
commissarum, die 24. Januarii subsequentis tam
ipsis Parochialis, quam aliarum ruralium Eccle-
siarum valvis affixum fuit edictum, quo ipse
omnibus nunciabatur à Divinis suspensus, & ir-
regularis, ac ad omnem Ecclesiasticam functio-
nem peragendam inhabilis, interdictâ ei Sacra-
mentorum administratione, ac respectivè recep-
tione; Quâ tamen suspensionis, & irregularita-
tis publicâ denunciacione contemptâ, præfatus Pa-
rochus celebrare continuavit, omnemque lapi-
dem apud dictum Senatum movit, ut impedire-
tur Sacerdoti, supplendis ejus vicibus deputato,
Parochialis muneris exercitium; Quocirca no-
vum ab eodem Senatu expeditum fuit Edictum
die 27. Aprilis 1702. ad similem instantiam Pro-
curatoris Fiscalis, quo Episcopus, sub pœnâ re-
ductionis bonorum temporalium, iterum mone-
batur, ut revocaret provisiones contra dictum
Parochum captas, & Vicarium in ditione Duca-
li pro exercenda jurisdictione deputaret, eidem-
que Parocho prohibebatur, ne alibi personali-
ter, vel per Procuratorem compareret. Unde dic-
tus Parochus, edicti hujusmodi autoritate fre-
tus, magis in dies contumax, & ordinariæ, ac
delegatæ autoritatis contemptor evasit, dum
animo prorsus obdurato, iterum suspensus, & ir-
regularis declaratus, respondere, & comparere
detrectavit.

§. 9. Ad hæc idem Senatus Taurinensis in
aliam prorupit temeritatem; nam die 10. Octo-
bris 1702. ad instantiam Procuratoris Generalis
Ducalis jurisdictionis, per decretum typis impres-
sum inhibuit omnibus Fratribus Familiæ, seu Con-
ventus Ordinis Minorum Sancti Francisci, Con-
ventualium nuncupatorum, ne executionem da-
rent cuidam sententiæ de mandato Congregatio-
nis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Car-
dinalium, negotiis, & consultationibus Epif-
coporum, & Regularium præpositæ die 15. Julii
1702. contra Carolum Augustinum Malletum
Fratrem expressè professum dicti Ordinis, latæ, qua

Decembris
1701. quo E-
piscopus A-
quisensis mo-
nebatur, ne
extra ditionem
temporalis dicti
Ducis evocaret
Parochum
Loci Mombaldoni à
divinis suspen-
sum.

Declaratio
irregularitatis
dicti Parochi
cum affixione
edicti super
illis suspen-
sionis à
Divinis, &
irregularitatis.

Edictum al-
terum d. Sen-
atus diei 27.
Aprilis 1702.
quo Episcopo
demandatum
fuit ut revoc-
aret provisio-
nes editas
contra dic-
tum Parochum.

Decretum
ejusdem Sen-
atus diei 10.
Octobris
1702. prohibens
executionem
sententiæ ex-
communicationis
latæ contra
Carolus Augustinum
Malletum
Ordinis
Minorum
Conventualium.

ipse

Exponitur
publicatio.

Monitorii S.
R. E. Cardin-
alis Camerarij,
quo subditis
Montisæ, Cister-
næ, & Cortanæ
injuncta fuit
recognitione
privativa
Sedis Apostolice
in supremam
Dominam.

Edictum
Cameræ
Computorum
Ducis Sabaudie
super declara-
tione affer-
nullitatis
dicti monitorii
ac recogniti-
one in
supremum
Dominum
ad favorem
d. Ducis
facienda.

Violentiæ
illatæ
Sydicis
suprad. loco-
rum.

Edictum
Senatus
Taurinensis
diei 2.

ipse declaratus fuerat excommunicatus, omnibusque gradibus, & officiis sui Ordinis privatus, ob damnabilem recursum habitum ad laicalem potestatem, ad effectum impediendi accessum Custodum Conventuum ejusdem Ordinis in ditione ipsius Victorii Amedei Ducis existentium, ad Provinciale Capitulum, quod in Civitate Alexandrinâ Provincie Mediolanen. celebrari debebat, mandatum ab eadem laicali potestate impetrando, quo illis sub pœnâ Ducalis indignationis præcipiebatur, ne ab eadem ditione recederent, illudque Custodibus ipsis intimando, qui omnes ei paruerunt; Dictam porrò sententiam, quamvis Sacrorum Canonum, & Constitutionum Apostolicarum, ac præcipuè Literarum quotannis in die Cœnæ Domini legi solitarum dispositioni conformem, adhuc tamen memoratus Procurator Generalis Ducalis jurisdictionis, in recursum ad dictum Senatum habito, evidenter, & intolerabiliter injustam asserere non erubuit, ipseque Senatus, ejusdem instantiæ annuendo, præfatæ sententiæ publicationem, & executionem, ac ne quidquam in præjudicium dicti Caroli Augustini innovaretur, quousque habitus fuisset recursum, ad quem de jure competeret, sub eadem Ducalis indignationis pœnâ distri&e prohibuit; Unde idem Carolus Augustinus, præmissorum calore fretus, ipse excommunicatione, qua per dictam sententiam fuerat innodatus, in Divinis ministrare ausus fuit, & ob id irregularis evasit.

§. 10. Inter hæc ad Nostrum pervenit auditum, aliud à Senatu Niciensi Ecclesiasticæ auctoritati illatum præjudicium; cum enim supradictus Episcopus Niciensis auctoritate prius ordinariâ, & deinde sibi delegatâ à Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, inhibuisset cuidam Antonino Arnaud Fratri expressè professo Ordinis Prædicatorum, Officiali deputato ab Archiepiscopo Ebredunensi, pro exercenda jurisdictione Metropolitana prius in loco nuncupato Barcinona, seu Barcinonetta, in ejus Diocesi sito, & in temporalibus subdito Gubernio Niciensi, exerceri consueta, ac deinde translato illius exercitio in ipsam Civitatem Niciensem, ne in eam se ingereret, cum id manifestè tenderet in turbationem, atque imminutionem ordinariæ jurisdictionis ipsius Episcopi, & Sacrorum Canonum sanctioni adversaretur, ut eadem Congregatio declaravit, habito recursum per eundem Antoninum ad Senatum prædictum, ipse die 14. Decembris 1701. monuit præfatum Niciensem Episcopum, ne sui officii exercitium ipsi Antonino impediret, sub prætextu publici populorum beneficii, cum comminatione pœnæ reductionis ejus bonorum temporalium, eandemque monitionem, & inhibitionem renovavit die 26. Januarii 1702. ad instantiam Procuratoris Ficalis Laicalis, etiam post acceptam notitiam decreti præfatæ Congregationis, officii hujusmodi exercitium improbantis, additâ ulterius sub eadem pœnâ, necnon Ducalis indignationis, prohibitione cuilibet Personæ, etiam Ecclesiasticæ, ullam citationem exequendi, vel intimandi sententiam, aut ordinationem cujuscumque Tribunalis extra Statum siti, prout de facto impedita fuit intimatio memorati Decreti, cum citatione per Episcopum præfatum transmissâ, malè scilicet prius habito, & postea etiam detento quodam Clerico, pro eadem præsentandâ, adhibito.

§. 11. Cùm autem præmissa omnia, nimium sanè per Nos huculque tolerata, libertatem, immunitatem, ac jurisdictionem Ecclesiasticam manifestè læserint, & violaverint, ac lædant, & violent, nec non Nostris, ac Sedis Apostolicæ jurebus, atque auctoritatî maximum, & gravissimum intulerint, atque adhuc inferant; quinimò in ipsorum Senatuum, Magistratuum, Judicum, Offi-

cialium, aliorumque tam Mandantium, quam Consulentiũ, Exequentiũ, illisque favorem, & auxilium quoquo modo Præstantium, aut Approbantium, & cum possint, non Impediendum, nec Corrigentium perniciem, ac præterea in scandalum plurimorum tendant, animasque pretioso Salvatoris, & Domini Nostri Jesu Christi sanguine redemptas in gravissima pericula conjecerint, & deplorandis malis involvere pergant; Cumque adhuc Senatus, Magistratus, Judices, Officiales, alique prædicti, eisque adherentes, & ab ipsis gesta approbantes post plures, ac toties repetitas nostras paternas monitiones à pluribus annis factas & diligentias, atque instantias adhibitas pro gestorum hujusmodi retractatione ab eis obtinendâ, adhuc id minimè præstiterint, nec Ministro Apostolico, laicali auctoritate à Ditione memorati Victorii Amedei Ducis, sicut præmittitur, expulso, adhuc fuerint revocata, ac sublata impedimenta, ad hoc ut possit ad suam residentiam sui que muneris exercitium liberè redire. Hinc est quod Nos, qui Jurium Ecclesiasticorum Assertores in Terris à Domino constituti sumus, omniumque Christianifidelium curam, & sollicitudinem supernâ dispositione gerimus, ac proinde tam graves secularis potestatis abusus diutius dissimulare non possumus, libertatem, immunitatem, & jurisdictionem Ecclesiasticam factam, tectamque, atque illibatam tueri, & conservare, necnon animarum periculis, quantum Nobis ex alto conceditur, occurrere cupientes, ac omnium, & singulorum, quæ in præmissis, seu eorum occasione quovis modo acta, & gesta fuerunt, seriem, causas, & circumstantias, etiam aggravantes, necnon Senatuum, Magistratum, Judicum, Officialium, aliorumque præfactorum qualitates, dignitates, nomina, & cognomina, aliave quæcumque, etiam specificam, & individuum mentionem, & expressionem requirunt, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactè specificatis habentes; Motu proprio, ac ex certâ scientiâ, ac maturâ deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, præfata omnia, & singula Decreta, Ordinationes, Mandata, & Edicta, ac alia quælibet à Senatibus, Magistratibus, Judicibus, & Officialibus supradictis, aliisque quibusvis Personis, etiam specificâ, & individua mentione dignis, in præmissis, seu eorum occasione in præjudicium libertatis, immunitatis, & jurisdictionis Ecclesiasticæ, atque auctoritatis Apostolicæ respectivè quovis modo emanata, edita, acta, gesta, & perpetrata, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsan quodcumque secuturis, penitus, & omninò nulla, irrita, invalida, iniqua, injusta, damnata, reprobata, inania, temeraria, & à non habentibus potestatem damnabiliter attentata, ac de facto præsumpta, nulliusque roboris, & momenti, vel efficacis esse, & ab initio fuisse, & perpetuò fore, neminemque ad illorum observantiam teneri, imò nec ea à quopiam observari posse, vel potuisse, nec ex illis cuiquam aliquod jus, vel actionem, aut titulum, etiam coloratum, aut possidendi, seu quasi possidendi, vel præscribendi causam acquisitam, vel acquisitum fuisse, vel esse, aut quodcumque acquiri, vel competere posse, neque illa ullum statum facere, vel fecisse, sed perinde, ac si nunquam emanassent nec facta fuissent, pro non extantibus, & non factis perpetuò itidem haberi, debere, tenore præsentium declaramus. Et nihilominus ad majorem, & abundantiore cautelam, & quatenus opus sit, illa omnia, & singula motu, scientiâ, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie dampnamus, reprobamus, revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, & effectu penitus, & omninò vacuum, ac pro damnatis, re-

Declaratio nullitatis omnium, & singulorum præmissorum.

Revocatio, & reprobatio.

Ordinatio Senatus Niciensis, ne Episcopus Antonino Arnaud Officiali Archiepiscopi Ebredunensis inhiberet exercitium Vicariatus Locci Barcinonetta in propria Civitate.

Deploratur in his omnibus violatio libertatis Ecclesiasticæ.

Decretum firmitatis, censurarum, & obligationis reponendi in pristinum omnia præmissa, cum reservatione aliarum poenarum.

probatis, revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & abolitis, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuis temper haberi volumus, & mandamus.

§. 12. Caterum cum notorii, & explorati Juris sit eos omnes, qui Decreta, Ordinationes, Mandata, & Edicta prædicta ediderunt, promulgarunt, aut quoquo modo pro iis institerunt, vel illis usi fuerunt, eaque executioni demandarunt, ac alia præmissa, vel eorum aliqua perpetrarunt, necnon illorum Fautores, Consultores, Mandantes, & Adhærentes, atque in eorum sequelam, & executionem gesta approbantes, Censuras Ecclesiasticas à Sacris Canonibus, generalium Conciliorum Decretis, & Apostolicis Constitutionibus, ac præsertim literis die Cœnæ Domini singulis annis legi, & promulgari solitis inflictas, necnon feudorum, si quæ eis à Romanâ, vel aliis Ecclesiis concessa fuerunt, privationis, ac omnium, & quorumcumque privilegiorum, gratiarum, ac indulgentiarum sibi à Nobis, seu Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris quomodolibet in scriptis concessorum amissionis poenas, eo ipso, incurrisse, nec à censuris hujusmodi à quoquam, nisi à Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, (præterquam in mortis articulo, & tunc cum reincidentia in eisdem censuris eò ipso, quò convaluerint) absolvi, & liberari posse, ac insuper inhabiles, & incapaces esse, qui absolutionis, & liberationis beneficium consequantur, donec suprascripta Decreta, Ordinationes, Mandata, Edicta, omniaque in eorum executionem, gesta, atque secuta, & quomodolibet attentata publicè retractaverint, revocaverint, cassaverint, & aboleverint, eaque novis Edictis, Ordinationibus, Mandatis, atque Decretis è medio sustulerint, ac omnia in pristinum statum plenariè, & cum effectu reintegraverint, dictoque nostro, & Sedis prædictæ Administrato libere regressum ad suam residentiam cum plenario sui Officii exercitio respectivè permiserint, vel alias debitam, & condigna Ecclesiæ, ac Nobis, & huic Sanctæ Sedi satisfactionem in præmissis præstiterint: idcirco illos omnes etiam specialissimâ mentione dignos, necnon illorum Successores in officiis, à retractatione, revocatione, cassatione, & abolitione Decretorum, Ordinationum, Mandatorum, Edictorum, aliorumque præmissorum per seipsos faciendâ, vel aliâs debitâ, & condigna Ecclesiæ, ac Nobis, & dictæ Sedi satisfactione realiter, & cum effectu in eisdem præmissis exhibendâ, præsentium literarum, seu alio quocumque prætextu minimè liberos, & exemptos, sed semper ad hæc obligatos fore, & esse, ut absolutionis beneficium obtinere valeant, eorumdem tenore præsentium decernimus, & pariter declaramus; Facultatem insuper quocumque procedendi ad alia canonica, & severiora remedia, quatenus præfati Ecclesiasticæ libertatis, & Jurisdictionis Apostolicæ violatores in sua contumaciâ persistentes, censuras, & poenas Ecclesiasticas hujusmodi animo, quod absit, sustinuerint indurato, Nobis, & eidem Sedi expressè reservantes.

Decreta roborantia cum clausula sublata, & irritantia.

§. 13. Decernentes etiam eisdem præsentibus literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quòd præfati, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes cujusvis status, gradus, ordinis, præminentia, & dignitatis existant, seu aliâs specificâ, & individuâ mentione, & expressione digni, illis non confenserint, sed ad ea vocati, citati, & auditi, causaque, propter quas præsentibus emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex aliâ quâlibet, etiam quantumvis juridicâ, & privilegiatâ causâ, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissima,

& totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac cogitato & inexcogitabili, individuamque expressionem requirentem defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illos apositionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quocumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se jurare ullo modo posse, sed ipsas præsentibus literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suoque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari; si que, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos etiam Causarum Palatii Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuncios, aliove quoslibet, quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate judicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si fecus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§. 14. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, Nostrâ, & Cancellariæ Apostolicæ regulâ de Jure quæsitio non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolicâ, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, ac usibus, & stylis, etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis prædictis, aliisque quibuslibet Personis, etiam quacumque Ecclesiastica, vel mundanâ Dignitate fulgentibus, & aliâs quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & aliâs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantumcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & formâ in illis traditâ, observata exprimerentur, & infererentur, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliâs in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, ac derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Affixio præsentium vim habeat personalis intimationis.

§. 15. Cum autem eadem præsentibus literis in locis Ditionis prædicti Victorii Amedei Ducis subiectis nequeant tunc publicari, ut hætenus experientia comperit est, & Nobis notoriè constat, prout tenore præsentium declaramus, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranen., & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque generalis

Fides habenda Trantum-
ptis.

Die 17. Maii
anno 1707.

Publicatio.

in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, & officere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter inimitata fuissent; Utque ipsarum literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides tam in Judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die xvii. mensis Maii Anno MDCCVII. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

F. Oliverius.

Anno à Nativitate D. N. Jesu Christi millesimo septingentesimo septimo die prima mensis Augusti Indictione 15. Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Clementis Divina Providentia Papa XI. anno septimo, supradictæ Literæ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ, aliisque locis solitis, & consuetis Urbis per me Benedictum Baldi Apostolicum Cursorem.

Sebastianus Vasellius Mag. Curs.

XXX.

INDULGENTIA PLENARIA

Perpetua pro visitantibus Ecclesias tam Fratrum, quam Monialium tertii Ordinis S. Francisci in Festis diebus S. Ludovici Regis, & S. Elisabethæ Reginae Hungariæ.

CLEMENS PAPA XI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Injunctæ Nobis divinitus Apostolicæ servitutis ratio postulat, ut Cœlestium munerum Thefauros dispensationi nostræ à Domino creditos fideliter erogemus, cum id ad augendam in Terris Sanctorum in Cœlis cum Christo regnantium venerationem, excitandamque, & fovendam erga illos fidelium devotionem, & ad Animarum salutem speramus in Domino profuturum. Supplicationibus itaque Dilecti Filii Bonaventuræ Guglieri Ministri Generalis Tertii Ordinis S. Francisci nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, omnibus, & singulis utriusque sexus Christianis fidelibus verè penitentibus, & confessis, ac sacra Communionem refectis, qui aliquam ex Ecclesiis tam Fratrum, quam Monialium ejusdem Ordinis hæcenus erectis, & in posterum quandocumque erigendis, ac ubique locorum existentibus in Sancti Ludovici Regis, ac Sanctæ Elisabethæ Reginae Hungariæ festis diebus, à primis vespere usque ad occasum Solis Festorum hujusmodi singulis annis devotè visitaverint, & ibi pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concedimus; Præsentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut eorundem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, seu Procuratoris Generalis ejusdem Ordinis obgnatis, ubique

Bullar. Rom. Continuat. Pars II.

eadem prorsus fides adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, sub Annulo Piscatoris, die 23. Maii MDCCVII. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

F. Oliverius.

DECLARATIO

XXXI.

Nullitatis cujusdam Concordiæ in Sedis Apostolicæ, & S. R. E. præjudicium inita super hybernis stationibus, quas Milites Germani in Ducatu Parmæ, & Placentiæ locarunt: firmis remanentibus Ecclesiasticis censuris eidem Sedi reservatis, per eos quovis modo incurris, qui tam eâ occasione loca Ducatus prædicti invaserunt, & perturbarunt, quàm nuperimè onera, & gravamina bonis personarum Ecclesiasticarum ejusdem Ducatus intulerunt.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

AD Apostolatus nostri noticiam non sine gravi animi nostri molestia ante aliquot menses pervenit, quod cum prius, videlicet mense Novembri proximè præterito, nonnullæ Germanorum militum legiones in plura loca Ducatus Parmæ, & Placentiæ ex inopinato irrupissent, dictorumque locorum incolis plurima, & sanè gravissima damna intulissent, ac insuper legionum hujusmodi Ducatores, seu Moderatores hybernas ibidem stationes de facto, ac violenter se fingere velle declarassent: nec ad mala ista avertenda quidquam profuissent plures tam à Dilecto Filio Nobili Viro Francisco Farnesio Parmæ, & Placentiæ Duce, quàm à Dilectis Filiis Communitatibus, & Hominibus Civitatum Parmen., & Placentin. adductæ rationes, eo potissimum fundamento innixæ, quod Ducatus ipse, & ejus loca prædicta Nobis, & huic Sanctæ Sedi, etiam in temporalibus, mediâtè subjecta essent, ideoque ab ejusmodi oneribus, ac gravaminibus libera prorsus, & immunita esse deberent; tandem mense Decembri subsequenti Communitatibus, & Hominibus præfatis assensientibus, qui tamen vi, & necessitate coacti, nec alio, quàm imminetia graviora mala propulsandi consilio, hæc peragere protestati fuerunt, ipsoque Francisco Duce ob eandem rationes annuente, inita fuit super præmissis quædam concordia in decem capitula, seu articulos distincta, cujus tenor est, qui sequitur, videlicet:

Articoli concordati tra S. E. il Sig. Marchese di Priè, come Plenipotenziario di Sua Maestà Cesarea in Italia, in virtù dell' Imperiale Diploma dell' a. Maggio scaduto, e l' Illustrissimo Sig. Governatore Francesco Malpeli Deputato da S. A. Serenissima il Signor Duca di Parma coll' intervento delli Illustrissimi Signori Conte Gio. Francesco Marazzani Visconti, e Marchese Annibale Scotti, due Cavalieri di questo Pubblico di Piacenza, dal quale coll' approvazione, e consenso dell' A. S. Serenissima, come da suo benignissimo foglio in data de' 20. Novembre prossimo passato, sopra il regolamento del presente Quartiere d' Inverno, che si è preso di fatto ne' Stati di Parma, e Piacenza, mediante l' ingresso delle Truppe Cesaree, e Collegate, non ostanti li vari ricorsi, e le rimostranze più efficaci fatte dal predetto Sig. Duca, e col mezzo de suoi Ministri, come pure da queste Communità di Parma, e Piacenza, s'è venuto all' accordo infrascritto, affinché si stabilisca il buon ordine, e si scansino li maggiori danni, e pregiudizi.

Exponit irruptiones militum Nationis Germanicæ in loca Ducatus Parmæ, & Placentiæ, ac declarationem inibi figendi stationes hybernas.

Quamvis Ducatus prædictus mediâtè subest Sedi Apostolicæ, & ob id à Duce, & hominibus d. Civitatum fuerit reclamatum.

Tenor Concordiæ hæc de re inita per Marchionem de Priè cum Hominibus dictarum Civitatum.

Præcæmium ejusdem Concordiæ cum protestatione recursum à Duce, & ictis hominibus habiturum.